

Când cerurile se deschid

Hristina se trezi brusc. În cameră era întuneric, dar un întuneric moale și bun. Se ridică în capul oaselor și o zări pe bunica adormită lângă ea.

„Cât o fi ceasul?” se gândi. Întinse mâna și luă telefonul mobil: „E 12 noaptea! E noaptea Nașterii Domnului! Acum cerurile se deschid și îngerii coboară și cântă imnuri de laudă și zic: *Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace, între oameni, bunăvoină!* Își aminti că adormise fără să se roage. Se așeză în genunchi pe pat și spuse: *Tatăl nostru, Carele ești în ceruri, sfințească-se numele Tău...*

Când termină rugăciunea, văzu ușa deschizându-se încet. O lumină albă se ivi în ușă. Era atât de puternică, încât o orbea. În cadrul ușii stătea cineva, parcă un băiat frumos, cu plete aurii... dar nu putea fi sigură. I se opri inima de spaimă.

- Bună seara, Hristina! Știi cine sunt?
- N-nuu... bâlbâi, înghețată de frică.
- Întreabă-ți inima. Acolo e răspunsul.

Hristina se gândi. Vocea i se părea familiară, parcă o mai auzise. Parcă era o prezență cunoscută. Îi inspira încredere. Era ca un prieten cunoscut de mult, de care

uitase. Amintirea lui îi deveni tot mai puternică, până când își dădu seama.

– Ești îngerușul meu păzitor, răspunse sigură pe ea.

– M-ai recunoscut până la urmă! râse Îngerul. Acum, că m-ai recunoscut, ești pregătită să vii cu mine?

– Unde? se miră Hristina. Și cum aș putea să vin? se înfricoșă. Dacă voi păți ceva... ce vor spune mami și tati?

– N-ai să pățești nimic. Să spunem că ei vor crede că dormi liniștită. Te voi purta pe cărările visului. O să-ți placă!

– Unde vrei să mă duci? Și cine te-a trimis? întrebă bănuitoare.

– Prietenii tăi din cer, să spunem... Nu am căderea să-ți dezvălui taine cerești, preciză Îngerul liniștit. Dar e noaptea de Crăciun, când cerurile se deschid... Ți-am dus în cer dorința de a vedea cum se sărbătorea cândva Crăciunul. Și am primit îngăduința să te port și să-ți arăt...

– Dar cum de te-ai gândit la mine?

– Dar tu nu te gândești la mine? Nu vorbești cu mine în fiecare seară?

Hristina zâmbi încurcată.

– Sigur nu pățesc nimic? îl întrebă îndoită.

– Cum să pățești ceva, dacă ești cu mine? Nu e oare misiunea mea să te păzesc de toate relele? se miră Îngerul.

– Bine... vin.

Îngerul întinse mâna spre Hristina și lumina care îl învăluia deveni mai strălucitoare, crescă, cuprinzând-o și pe fetiță. Hristina închise ochii, orbită și speriată. Când lumina se potoli, deschise ochii cu frică. Era undeva, la marginea unui sat, dimineața. Alături de ea, vreo douăzeci

de copii, de la cei de cinci anișori până la mai mărișori, de doisprezece ani, se încălzeau în jurul unui foc. Hristina nu simțea frigul. Nici pământul măcar. Nu putea să se miște. Dar, în dreapta ei, Îngerul îi zâmbi încurajator.

– Privește și ascultă, îi spuse.

– Unde suntem? Și în ce zi?

– Undeva prin locul care acum se numește... județul Caraș-Severin... în ajunul Crăciunului.

– În ce an? Că sunt toți în port popular.

– Pentru noi, îngerii, anul nu e important. Pot să-ți spun că e înainte de cele două războaie mai mari, care au cutremurat lumea din temelii.

– Aha! Adică pe la începutul secolului al XX-lea... Ce fac copiii ăștia aici?

– Se pregătesc de plecare la colindat. Fii atentă la ei, căci eu nu știu să-ți spun exact. Noi, îngerii, vedem altfel întâmplările decât voi. Noi vedem inimile... Încearcă să te lămurești singură.

Hristina își concentrează atenția asupra scenei. Cu încetul, începu să audă și să înțeleagă ce vorbesc copiii.

Se ivi lângă copii un flăcău.

„Sunteți gata, măi băieți?” îi întrebă.

„Gata, gata!” răspunseră toți.

„Ia să vă dau rolurile. Tu, măi Mărine, ai să fii vătaf, că ești mai mare și ai o voce mai puternică. Tu, măi Ionele, o să fii rândaș. Treaba ta e să ai grijă să stea în rând copiii la gospodari acasă, să nu vă faceți de rușine. Să nu vă îmbulziți la daruri! Tu, Gheorghită, ești mai mare și mai tare. Ai să fii câner! Ține bâta mea și cu ea să izgonești câinii, să nu care

cumva să vă muște! Voi, Ioniță, Îndrei și Mihălucă, sunteți focari. Aveți colindețele?”

„Uite, nene Mihule!”, îi spuseră trei băieți și-i arătară flăcăului trei bețe frumoase, cu modele albe și negre. „Le-am făcut aseară, cum ne-ai învățat! Am curățat coaja, am crestat modelul și l-am dat cu funingine.” „Destul de bune, dar mai aveți până să faceți nișe colindețe adevărate. Modelele tale sunt cam strâambe, Mihălucă! Să scormoniți cu nădejde în foc și să nu uitați să urați! Să vă uitați și după călți, să nu fie netorși! Iar voi, restul, să cântați tare și frumos! Să vă purtați cuviincios, să nu vă faceți de rușine! C-apoi o să aveți de-a face cu mine!”

„Da, nene Mihule!”, răspunseră băieții în cor.

„Acuși, plecați!”, le dădu drumul Mihu, făcând o cruce mare asupra lor. Copiii plecară, iar Hristina observă că mergeau cumva și ea și Îngerul cu ei. La prima casă, copiii strigară de la poartă:

Bună dimineața la Moș Ajun!

Într-un ceas bun!

Ne dați ori nu ne dați?

Sau plecăm supărați?

„Poftiți, poftiți!”, se auzi, și copiii intrară în curte, cam temători. Cânerul o luă înainte, cu bâta cea grea ținând-o războinic în față, dar câinii erau legați și nu se puteau apropia, deși lătrau de mama focului. Copiii se apropiară de casă, și gazda le ieși înainte cu o coajă de dovleac plină de semințe: grâu, cânepă, in, porumb, dovleac. Vătaful luă

coaşa şi o aruncă scurt în sus, ca să sară seminţele pe casă, în toate părţile, iar ceilalţi urară:

*Să crească,
Să înmulţească,
La mulţi ani ca să înflorească!
Câte cuie pe casă,
Atâţia galbeni pe masă!
La anul şi la mulţi ani!*

În timpul acesta, unul dintre focari intră în casă şi scormoni în foc, în timp ce ceilalţi doi fugiră în grajd şi la coteţe şi atinseră cu colindeţul din mână vitele, urându-le să fie grase şi lăptoase.

Stăpâna casei ieşi cu o desagă plină, din care împărţi fiecărui piţărău câte un măr, un colac, câte două nuci, iar vătafului îi mai dădu un dovleac, să-l împartă cu ceilalţi, şi un pumn de gologani. Piţărăii mulţumiră şi plecară.

– Ce frumos! spuse Hristina. Mai sunt şi în alte părţi copii piţărăi? întrebă.

Îngerul nu răspunse, dar lumina deveni brusc orbitoare şi, când se potoli, se pomeniră într-un alt sat. Aici era frig şi ninge cu fulgi mari, care se aşterneau repede. Un grup de copilaşi se ivi în capătul uliţei. Dintr-odată, la fiecare poartă apărură bătrânele, înveşmântate în negru, cu broboadele peste gură, dar cu ochii veseli, cu coşuri cu mere şi colăcei. Copiii se împrăştiară pe la porţi şi fiecare îşi îngână urarea „bună dimineaţa la Moş Ajun!” şi îşi luă porţia de mere şi colaci. Ba unul mai voinicos strigă:

Bună dimineața la Moș Ajun!

Ne dați ori nu ne dați?

Dați-ne un covrig,

Că murim de frig!

și primi mere și colăcei. Și toată lumea se înveselea...

– Unde suntem acum?

– Prin Țara Hațegului.

Hristina îi privi pe copii cum mulțumesc și pleacă, cocoșați sub povara merelor. Observă o bătrână care, într-un colț, își aduna merele căzute în coș. Copiii nu prea luaseră de la ea, merele erau cam pipernicite, și bătrâna avea lacrimi în ochi.

– Ce trist... șopti Hristina și simți că i se umplu ochii de lacrimi. Ce copii răi!

– Nu sunt răi, sunt doar nepăsători și neștiutori, îi spuse cu blândețe Îngerul. Trec cu nepăsare pe lângă cei suferinzi, neștiind că și pe ei îi vor aștepta clipe de suferință. Bătrâna a rămas văduvă. Copiii i-au murit de mititei... Locuiește singură și abia se mai descurcă, săraca.

– Îmi pare rău, șopti Hristina.

– Lasă, ai încredere în mila Domnului! Doar nu crezi că se mișcă vreo frunză pe lumea asta fără să știe El? Să mergem să-ți arăt și colindătorii, vrei?

– Da!

Lumina o orbi, dar Hristina se obișnuise. Când deschise ochii, noaptea era adâncă. Era pe ulița înzăpezită a unui sat de odinioară. Casele micuțe, cocoșate parcă, acoperite cu șindrilă, aveau lumânări la ferestre. Porțile erau deschise,

semn că primesc colindătorii. Umbre se vedeau din când în când în ferestre; căsașii ascultau să vadă: nu se aud colindătorii?

Din depărtare se auzeau niște voci care râdeau. Flăcăii se apropiară și întrebă: „Bună seara lui Crăciun! Primiți colindătorii?” „Primim, primim!”, li se răspunse din casă. Flăcăii se rânduiau lângă fereastră și cântară:

*Florile dalbe, ler de măr,
Scoală, scoală, ici, domn bun,
Florile dalbe, ler de măr,
Și fă focul mare, mare,
Florile dalbe, ler de măr,
Și-mi aprinde-o lumânare,
Florile dalbe, ler de măr,
Și-o lipește-ntre icoane.
Florile dalbe, ler de măr,
’Ntinde casa,
Florile dalbe, ler de măr,
’N-toată casa,
Florile dalbe, ler de măr,
Peste casă,
Florile dalbe, ler de măr,
Grâu revarsă,
Florile dalbe, ler de măr,
Că ți-au venit juni d-ăi buni,
Florile dalbe, ler de măr,
Să-ți colinde,
Florile dalbe, ler de măr,*

Și să-ți cânte,
Florile dalbe, ler de măr,
Și ție, și fetelor,
Florile dalbe, ler de măr.
Feți-frumoși s-or pomeni,
Florile dalbe, ler de măr,
Și pe noi ne-or dărui,
Florile dalbe, ler de măr,
Cu daruri de la părinți,
Florile dalbe, ler de măr,
Cu colaci de grâu curat,
Florile dalbe, ler de măr,
Cu colacul lui Crăciun,
Florile dalbe, ler de măr.
Pe fața colacului,
Florile dalbe, ler de măr,
Plata colindatului,
Florile dalbe, ler de măr.
Bună vremea-n astă casă,
Florile dalbe, ler de măr,
La boieri, la dumneavoastră,
Florile dalbe, ler de măr!

– Unde suntem acum? întrebă Hristina.

– Prin Moldova.

– Aa, de unde sunt mama și bunica! descoperi Hristina și privi cu nesaț hainele flăcăilor, căciulile din blăniță de miel, traistele, opincile... Avea dreptate bunica, tare a fost frumos cândva în Moldova!